

nisem povračal. Do bolnega dekleta sem imel le še kilometer, pa sem vseeno začel premišljevat, kaj ne bi bilo bolje si poiskati kako boljšo pot, bolj zračno, bolj svetlo in bolj zeleno. Začel sem iskati kako primernejšo pot, po kateri bi lažje hodil, pa sem kar koj obupal, kajti nikjer ni bilo manj zanemarjene. In tako sem opazil, da čim globlje v noč se spuščam, tem bolj temno je in tem bolj me propad vlešča v čeljusti. V ustih sem zaokusil neprijetni zadah, kot da bi se, me gniloba angina ali caries polotila. Na kašelj mi je začelo iti, kot da bi me majceni drobci v pljučih dušili. Ko sem si pa potipal lase, so bili le ti čisto lepljivi in v nogah sem začutil skelečo bolečino, da nisem mogel več do dobra hoditi. Tedaj sem pa izkašljal kepo krvi, gnoja in blata ter padel vase, ter se tam pogreznil.

KAZEN

V prelepem solnčnem avgustovem jutru sem sel v rudeč, brezstrešni, nizki rudeči sportski avto, ki ga imam, in se odpeljal po lepi, solnčni cesti na izzet.

Stisnil sem na vplinjak in avto se je jel skozi venomer večji pospešek približevati veliki brzini. Okrogli merilec je kmalu kazal petsto šestdeset kilometrov na uro, ves svet je drvel mimo mene v eni sami meglici. Povečal sem brzino na sedemsto dvajset kilometrov na uro, da bi iz nekega ovinka kmalu nesrečno pal, ali poslednji trenutek sem zavrl in izpeljal. Kmalu sem bil daleč od doma. Hitrica je bila toli velika, da nisem že prav nič več razložil, kje da vozim, dosti pa se vsedlji nisem vznemirjal. Pa pride nasproti mali dekleč, star devet let in rudečo rutico ima okoli glave zavezano. Jaz silno zavrem, da vse zacvili, ali dosti ne pomaga. Zbiti jo moram s štiristo osemdeset kilometri v uri. Raje se ne oziram, kaj je ta silni udar pri njej povzročil, ker si kar malo predstavljam.

Pa vozim tako naprej in moram zaviti na petrolejsko postajo po benzin. Tedaj pa, kakšen šok!!!

Oni benzinski natakalec, prejko mlad kot star se postavi predme in grozno prepoznam ono dekletce, ki sem jo bil pobil!

Ono pa le mirno pristopi, čudno smeječ se mi v obraz in v ročicah benzinsko cev drži.

In tedajci... grozno, grozno, grozno... vidim, kako u mesto benzina toči v moj rezervoar svojo lastno kri!

POKVARJENA IULESTIKA

Ob treh popoldne sem stal skrit za nekim grmom ob potki vijoč se navzgoraj proti mali cerkvi vrh hriba. Tako sem, kot je bilo domenjeno, čakal na človeka iz nižje ležeče vasi, in on je bil tisti, ki naj me pospremi, mi odpre cerkvico ter mi pokaže skrito iulestiko. On je imel s seboj ključ cerkvenih vrat in natančne pojme o dejanju.

Ob polurnem čakanju nanj se je nenadoma izvil iz ovinka, sopihaje in proti svojim letom precej hitro stopajoč navkreber. Ko sem se bil popolnoma prepričal, da ni okoli nepotrebnih prič, sem izstopil izza grma in se mu pokazal. On je nestrpno zamahnil z roko in krenil kar naprej po potki, da sem moral skorajde teči za njim. Izpod rujave meniške suknje sta mu gledali dve nagi nogi, opremljeni v opanek, glava mu je bila ravno tako gola in zagorela od sonca, oči, te so bile

nevidno skrite v gubah. Da bi začel pogovor z njim, je bilo povsem odveč, tudi časa ni bilo in naglica hoje tega ni dovoljevala.

Dospela sva v področje, kjer se je odprl prijazni, z golo travo pokrit holmček, potka pa je igrivo vila kačo po njem. In cerkva se je tedaj že jela svitati na samem vršičku. Zgolj eno drevo je bilo zasejano pored nje, da je delalo nekaj sence, cerkva je bila sila skromna, ves ta izgled je bil jako pristrčen, na okoli so se bleščali hribi in doline, oblaki in veter in meglena dalj.

Ko sva se ustavila pri cerkvenih vratih, sva izmenjala nekaj nujnih besed, skrajno izžrpljena od hitre in naporne poti in že sva stopila v blaženi hlad notranjosti. V temi se ni dalo nič videti in sem moral se držati opatove halje, da sem sploh kam šel. Za čudo je začel v tleh nekaj iskati in nenadoma je odprl nekakšna podna vratca, izginil hipno v njih in še mene povlekel za sabo. Takoj ko sva bila v notranjosti, je pokrov zopet zaprl za sabo in prižgal laterno. Ogromni in prečudni podzemni koridor se nama je razkril v svoji strašljivi temini. Krenila sva po njem in po trhlobi je dišalo. Pa sva na koncu koridorja postala, konec ga je bilo in tam je stalo razpelo s kristom, obsijano z večnotrajno lučko. Srh me je izpreletel kot ptič nebo.

Čudni opat je iz nekod izvlekel malo lopatiko in začel točno v kristovem vznožju kopati luknjo. Jaz sem le stal zraven in čakal, da izkoplje krasno iulestiko. In res je po nekaj minutah zadel v nekaj trdega. Odložil je lopatiko in z golimi rokami začel kopati kar je mogel previdno.

Končno je povsem izkopal predmet in ga liki bi dvignil punčico svojega očesa, položil pred moje noge. Pograbil sem iulestiko in od drvel z njo po koridorju.

Že sem bil zunaj v travi pod drevesom in jel odpirati leseni zaboj, ko me je grozna sumnja pretresla. Bila je možnost, da bi bila iulestika pokvarjena.

In res! Bila je. Bila je pokvarjena. Sicer ne hudo, ali pokvarjena je bila.

In kaj mi je tedaj preostalo, v svojem, da ne rečem koncu, drugega, nego da se s pokvarjeno iulestiko v naročju zazrem v pod mojimi nogami ležeče solzne doline in hribe zarošene in v večno noč, iz obzorja se zarajajočo, in v zatisnjeno oko iulestikino.